

Ko se je naša sogovornica po dveh letih pozdravila, je napisala prvo knjigo, pravo uspešnico: *Stres, kuga sodobnega časa*. O stresu pripravlja po Sloveniji tudi številna predavanja in delavnice. Vedno pride nanje veliko ljudi, kar kaže na to, da je stres zelo prisoten v naši družbi. »Kronični stres, tesnoba (anksioznost), fibromialgija, bolečinski sindrom in depresija vodijo v bolezni in bolnišnice, ki postajajo največje zdravstveno breme 21. stoletja.« Delo je tožila. Ko je višje sodišče pritrdilo njenemu ugovoru in poslalo tožbo v ponovno presojo na nižje sodišče, je postalo jasno, da bo tožbo dobila. Kolega z istim odvetnikom in enako strategijo obrambe jo pozneje je. Vendar ni imela več moči za dodatne pretrese, zato se je z Delom pogodila. Dobila je odškodnino, a je 60 odstotkov teh sredstev vzela država kot davek. »Odškodnina je obravnavana enako kot zadetek na loteriji.« Vzdihi in misli, kako zelo butasto državo imamo.

Potem greva nazaj. V njeno otroštvo in mladost, ki sta bili zaznamovani z igro, ustvarjalnostjo in obiljem druženja z vrstniki.

»Mama in oče sta bila ekstremno poštena, vestna in skromna. To so generacije, ki so preživele 2. svetovno vojno. Izkusile so strah in pomanjkanje. Niso bile tako objestne, kot smo bile naslednje.«

Oče Ingo, profesor telesne vzgoje na OŠ Majde Vrhovnik in pozneje na gimnaziji Ledina ter trener plavalcev v Ljubljani, je bil komunist s srcem, ki je verjel v vrednote enakosti in boljšega sveta v socializmu. »Imel je bratranca enake starosti, s katerim sta bila iskreno povezana. Bratranec je bil globoko veren. Kljub temu je njuna medsebojna ljubezen vedno premostila ideološke razlike.« Ta dva človeka sta ji dala predragocen vzgled, ki je posebno redek v slovenski sredini, razdeljeni na dve ideološki polovici. »Meni je bilo od nekdaj vseeno, ali je nekdo rdeč, črn, bel ali zelen. Ljudje sem delila na hijene in tiste druge z empatijo, spoštovanjem človekovih pravic in humanizmom.«

Če je bil oče bolj resen, pa je bila mama Zlata vesele narave. Imela je zelo praktičen pogled na svet. »Pogosto je svetovala, naj se neprijetnih opravil lotimo takoj, ko smo razpoloženi zanje, naj nemudoma izkoristimo dobro voljo in pripravljenost, ker lahko kmalu mine.«

Maja je bila zelo ustvarjalen otrok. Dneve je preživljala ob lego kockah ali branju knjig. »Po maminem pripovedovanju me je bilo zlahka zamotiti: v roke mi je porinila čajno žlico, ki sem jo lahko nekaj ur ogledovala, proučevala in občudovala. Brez napora si je ustvarila mir pred menoj.«

Družina Megla je stanovala v Šiški v Ljubljani, v tako imenovanih litostrojskih blokih. Tako je bila Maja ves čas svojega otroštva in zgodnje mladosti v družbi otrok, ki so imeli enega ali oba starša zaposlena v tovarni Litostroj. »Hodili smo v isti vrtec, v isto osnovno šolo in vsak dan smo se igrali na dvoriščih pred bloki. Sku-

Maja in 7 let starejša sestra Katja.

Pri treh letih na morju v Istri.

Na sliki Majina mama Zlata, ki je bila vse življenje zaposlena v Litostroju, skupaj z očetom Ingom.

Pri desetih letih na Šmarni gori.

Slika iz prvega potnega lista. Še iz Socialistične federativne republike Jugoslavije (SFRJ).

Z očetom Ingom, profesorjem telesne vzgoje na OŠ Majde Vrhovnik in pozneje na gimnaziji Ledina, ter trenerjem plavalcev v Ljubljani.

Bila je navihan, razigran in vesel otrok.

Ko je bila sprejeta v Zvezo pionirjev.

Obiskovala je »Šubičko«, Gimnazijo Jožeta Plečnika. Ni ji bilo mar za materialne dobrine, kar je kot pubertetnica uporniško izražala s svojim boemskim videzom.

Z najboljšo prijateljico, restavratorko Manico Juvan, sta skupaj skorajda od rojstva. Maja je na levi.

Na Delu so ji poslali odpoved kar na dom, ko je bila v bolniškem staležu, in sicer tik pred božičem leta 2015.

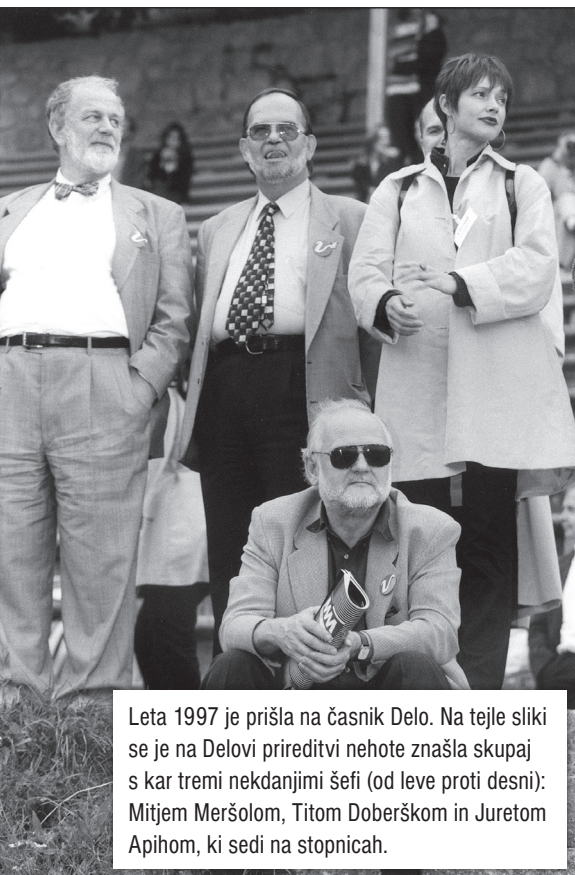
Maturantka

Kot novinarka Mladine, kjer je delala od leta 1990 do leta 1997.

S tibetanskim duhovnim voditeljem Dalajlamo leta 2001 v njegovi rezidenci v indijski Dharamsali po pogovoru za Sobotno prilogo.

Leta 1997 je prišla na časnik Delo. Na tej sliki se je na Delovi prireditvi nehotе znašla skupaj s kar tremi nekdanjimi šefi (od leve proti desni): Mitjem Meršolom, Titom Doberškom in Juretom Apihom, ki sedi na stopnicah.

Na Mladini je bila sodelavka Marcela Štefančiča, ki sedaj vodi Studio City na TV Slovenija.

Slika iz indeksa. Študirala je primerjalno književnost na Filozofski fakulteti v Ljubljani ter kot dodatni predmet še starogrški jezik s književnostjo.

Leta 2002 v Peruju na predkolumbovskih inkovskih razvalinah Machu Picchu.

V Siriji maja 2009, dve leti pred izbruhom vojne. Na poti iz Damaska v starodavno antično Palmiro, kjer danes ni mogoče več potovati.

Na predavanju v Vodnikovi domačiji v Ljubljani.

Če jo želite povabiti k sebi kot predavateljico, si oglejte njeno ponudbo predavanj na majamegla.si ali pa ji pišite na maja.megla@gmail.com.

Piše tri nove knjige. Prva z naslovom *Reset Restart* raziskuje človekove temeljne pravice, odnos do sebe (umetnost bivanja) in odnos do drugih (umetnost sobivanja); v drugi se je podala v svet vrednot, stereotipov, predsodkov in mitov; o tretji pa nam je izdala le naslov: *Smem biti to, kar sem*. Vse naj bi izšle naslednje leto.

paj smo se družili fantje in dekleta, brez razlik. Igrali smo se igre, ki so primerne za vse, najrajši skrivalnice ali pa igre z žogo. Otroci vseh generacij smo zbirali sredstva za nakup mize za namizni tenis. Bila je last vseh in vsi smo se ob njej igrali in družili.« Spominja se, da je bil to čas, ko so bile barvne televizije še redke. »Ko smo jo dobili, me je začarala. V moje življenje je vstopila živa Pika Nogavička, otroška nadaljevalka Beli kamen, Bratovščina Sinjega galeba, Erazem in potepuh, Naočnik in očalnik ter superjunaki partizanske serije. Dostopnih je bilo le nekaj televizijskih programov, zato smo filme in nadaljevanke čakali kot svetinjne.«

Zelo rada se spominja tudi čudovite vzgojiteljice v vrtcu, ki jim je vsak dan po kosilu brala pravljice. »Hitro smo pojedli kosilo, saj smo bili neučakani slišati, kaj bo v pravljici sledilo.« Živeli so med zmaji in princesami, v čudežnih gradovih in v domišljajskih svetovih. »Ta vzgojiteljica je bila prva, ki mi je približala branje, svet zgodb in literature.« Tudi prosti čas z njo je bil zelo ustvarjalen. »Iz kartonskih škatel smo v telovadnici gradili hiše in naselja ali pa izdelovali zmaje in jih spuščali na travnikih.« Nanjo je močno vplivala tudi babica Adela, očetova mama. Veliko časa je preživela pri njej. »Bila je vrhunska pianistka, ki se, žal, temu svojemu talentu ni posvetila.« Ji je pa

razprla glasbeni svet. »Na njenem hreščavem tranzistorju sva poslušali opere, ob katerih je pripovedovala zgodbe. Tosca je postala zgodba o zajčku in zlobnem volku, Turandot pa pripoved o zlobni vili.« Tudi sama se je učila igrati klavir in je končala glasbeno šolo.

»Odraščati ob glasbi je bilo največje darilo, ki sem ga dobila v otroštvu. Spominim se, ko sem pri sedmih letih prvič slišala Chopinove Poloneze. Bila sem sama doma in sem brskala med ploščami. Ob prvih zvokih mi je zaprlo sapo: kako je mogoče, da obstaja nekaj tako lepega. Takrat je v moje življenje vstopila umetnost. Postala in ostala je hrana življenja.«

Še nekaj je zaznamovalo njeno otroštvo. Sedem let starejša sestra Katja. »Oboževala sem jo. Brezmejno sem ji zaupala in jo gledala kot boga. Z mano je lahko počela karkoli, a sem ji vse odpustila.«

Ob sebi je imela tudi svojo najboljšo prijateljico Manico. V bloku je živela nadstropje višje in bila le dva meseca starejša. Z njo je bila igra prav vse. »Skozi igro sva se naučili kuhati, plesti, šivati. Imeli sva bend, v katerem sva bili bobnarki na pokrovkah. Po dvoriščih sva pobirali mrtve ptičke in jih pokopavali v ptičje grobove. Imeli sva svojo skrivno pisavo in skrivališča, kjer sva si puščali sporočila. Plezali sva po drevesih in si na njih naredili stole in mize. Nabirali sva cvetje in jih spletali v šopke za mame. Med nadstropji sva si napeljali telefon, ki je bil vrv z mošnjičkom. Zjutraj me je v mošnjičku pričakal čokoladni bombon ali pa žalostno toženje, da je morala v nedeljo zopet oditi s starši. Skupaj sva vstopili v svet knjig, branja, umetnosti. Pri petnajstih sva postali vegetarijanci.« Utrinki najlepšega in najbolj plemenitega v otroštvu so povezani z njo.

Maja danes živi na Polževem, v naravi na planoti nad Višnjo Goro. Ni poročena, tudi otrok nima. Bolezen in izgubo službo je zato občutila še toliko bolj ogrožajoče. »Bilo je zelo težko. A spominim se dneva, ko se je v meni zgodil 'klik', sprememba, premik. Rekla sem si, okej, vse se je sesulo. Stara si petdeset let in nisi več na vrhuncih moči. Imaš pa ogromno znanja in izkušenj ter pred seboj vsaj še trideset let življenja. To je toliko let, kot si jih preživela od diplome do danes. Ogromno let. Let za še eno odraslo življenje.«

Potem se je še vprašala, kako želi preživeti preostanek življenja. In nenadoma je občutila, da ji je tedaj telo prežela toplina, zdramilo se je veselje, ustvarjalnost, življenjska sila. Kmalu po teh spoznanjih se je rodila njena prva knjiga. »Če bom zmogla uresničiti vse začete projekte, spomladi sledita dve in jeseni še ena.« Njeno življenje ima spet barve. »In čeprav sem v primerjavi z nekdanjim udobjem sedaj rečna kot miš ter večerov ne preživljam na banketih in med koktajli, se čutim celovito in izpolnjeno, kot se nisem nikoli doslej. Ustvarjalnost me je popeljala nazaj v otroštvo, k Chopinu, k njegovim Polonezam, k čudenju, k lepoti življenja in bivanja. Izguba službe me je pripeljala nazaj k sebi.« ■